

ดินแดนแดงทอง กับผู้คนที่ไม่พูดภาษาอังกฤษ

อาทิตย์ นิ่มนวล
สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม อ.ส.ก.

หลัง จากที่ผจญเสียงขากเสลด เสียงไอ เสียงต่างๆ อันไม่พึงประสงค์มาเป็นเวลากว่า 3 ชั่วโมง เราก็เริ่มเห็นทุ่งโล่งกว้างตามสองข้างทางจากมุมที่นั่งบนรถบัส และเริ่มเห็นสิ่งที่น่าตื่นตาตื่นใจที่สุดในละแวกนั้นนั่นก็คือ จามรี (牦牛 เหมहनิว) ของดีของดั่งในย่านชุนนาน รู้สึกเหมือนเด็กได้ของเล่นใหม่ไม่มีผิด แต่ไม่ยักมีวัวแบบธรรมดาแะะ วัวแบบลายขาวดำเหมือนที่เคยเห็นบ่อยๆ มีแต่ใจเจ้าตัวขนๆ นี่แหละเต็มเลย...รถบัสพาพวกเราเข้ามาในตัวเมืองเซียงกรี-ลา คิดว่าน่าจะใช่ซะนะ แต่สภาพไม่ค่อยเหมือนตัวเมืองเท่าไร เพราะสองข้างทางค่อนข้างมีสิ่งปลูกสร้างบางตา ไม่ได้มีตึกสูงชันแน่นเหมือนอย่างในตัวเมืองอื่นๆ สิ่งทีสะดุดตาอีกสิ่งคือสถาปัตยกรรมทีจะมีสีส้มอยู่ไม่เกิน 3-4 สี จะมีสีแดงเลือดหมู ยืนพื้น ตัดกับสีทอง และสีขาวหรือดำตามสมควร ดูมีความตั้งใจคุมโทนอย่างน่าประหลาด

รถบัสเจ้ากรรมพาร่างของทีมงานคุณภาพชาวไทยมาถึงท่ารถ บขส ของที่นี่จนได้ ลาแล้วเจี๊ยดแจง ลาแล้วลุงขากเสลด ฉันทจะไม่ทน...ตามข้อมูลที่เคยหากันมาไว้ เราสามารถเดินทางภายในเมืองได้ด้วยยานยนต์หลายรูปแบบ ทั้งแท็กซี่ ทั้งรถเมล์หลากหลายสาย ไม่ต้องบอกก็คงจะเดาออกใช่ไหมครับว่าเราตัดสินใจจะเดินทาง

ด้วยอะไร สภาพเย็นแทบจะไม่เป็นคนขนาดนี้ก็ต้องแท็กซี่แน่นอน เพราะดูรูปการณ์แล้วรถเมล์สายที่ไปได้คือมาน้อยคันมาก (จังหวะนั้นคือไม่มีมาเลยแหละ) มาทีก็ไม่ค่อยจะมั่นใจว่าไปถึงไหม กระเป๋าสัมภาระก็รุงรังไปหมด วินาทีที่ก้าวออกจาก บขส ก็ตามธรรมชาติแบบธรรมดาแฟนคลับของเราก็กรูกันเข้ามาเสนอบริการเช่าเหมาลำไปเที่ยวตามที่ต่างๆ แล้วจะบอกว่าที่แกตี้ออกมากนะ สลดหลดูดยากมากพอเห็นว่ามีไซคนท้องถิ่นนี่คือเข้าชาร์จัสสุด ชาร์จจนกลัว เดอะแก๊งตัดสินใจเดินออกห่างจาก บขส ออกไปยังป้ายรถเมล์ที่อยู่ห่างออกไปเพื่อโบกแท็กซี่ คันแรกปฏิเสธเราอย่างไรเยื่อใย ไม่ให้โอกาสกลับตัว คันที่สองทางเราเจรจาอยู่นานมาก ขนาดยื่น Google Map ให้ดูก็ยังงง เรื่องบอกชื่อที่พักแล้วเขาจะรู้ที่ลิ้มไปได้เลย ระยะเวลาฟาดภาษาอังกฤษใส่ (ทั้งๆ ที่รู้ว่าเขาไม่อยากฟัง) ทำท่าจะหนีเลยจ้า เลยต้องฟาดภาษาจีนตามไปเบาๆ ให้พอได้สติว่า มาดีนะเหว่ย สุดท้ายเราก็พลาดไป ณ ตอนนั้นสิ้นหวังมาก เพื่อนนางหนึ่งถึงขั้นบอกว่าต่อจากนี้ไปจะไม่พูดภาษาอังกฤษที่นี่แล้ว เพราะไม่มีใครอินด้วยเลย จะพูดภาษาไทยใส่ แล้วนางก็ทำแบบนั้นจริงๆ ...

แท็กซี่คันที่สามที่เป็นเหยื่อของเราในวันนี้เข้ามาจอดเทียบท่าอย่างเสียไม่ได้ เราก็สตีปเต็มๆ ยื่นแผนที่ให้ดู แต่คุณพี่คนขับผู้หญิงคนนี้ใจกล้าว่าะ คือเขาไม่รู้หรือกว่าอยู่ไหน ไปยังไง แต่กับเราขึ้นมา

เหตุการณ์ในรถจึงกลายเป็นว่าต้องคอยบอกทางไปเรื่อยๆ อะ ตรงไปนะ ถึงข้างหน้าแล้วเลี้ยวขวาตรงไฟแดงนะ เข้าซอยไปนะ ฯลฯ โอ้โฮ ทรินนี่มันก็สุดของมันอยู่นะ ได้ใช้ทักษะหลากหลายจริงๆ ให้ตายเถอะ สุดท้ายคุณพีก็พาเรามาถึงที่หมายจนได้ และด้วยความกล้าหาญนี้ เราจึงตบรางวัลให้คุณพีไปเล็กน้อยเป็นสินน้ำใจ แฮ็ฮอ เหนื่อยจริง

เรื่องสนุกๆ มันยังไม่จบแค่นั้น พอมาถึงที่พักแล้วก็ได้เวลาเช็กอิน ทางคณะยืนรออยู่นานมากก็ไม่มีเจ้าหน้าที่มาประจำการที่เคาน์เตอร์สักคน (ถ้าคิดจะขโมยของคือได้เทียบ พุดเลย) จากนั้นก็มีเจ้าหน้าที่หนุ่มวิ่งกระหืดกระหอบมาจากชั้น 2 พร้อมทักทายเราเป็นภาษาอังกฤษ น้ำตาไหลได้ก็คงไหลแล้วตอนนั้น แต่ประเด็นคือ เขาพูดไม่คล่องแะ ไม่คล่องในที่นี้คือสื่อสารกันยากมาก ดูท่าแล้วเขาน่าจะสื่อสารได้เป็นคำๆ มากกว่า ดังวิมานเมฆาที่ฝันไว้ถล่มลงมาในทันใด ที่นี้งานเข้ากว่าเดิม พุดอะไรกันก็ฟังไม่รู้เรื่องไปหมด อาศัยยุๆ ปลายๆ เดาะๆ กันไป ขนาดน้องเขาวิ่งไปลากเพื่อนอีกคนมาช่วยก็ไม่วายแต่ย์อุ้มค่อม โศกนาฏกรรมหมู่ แต่ก็รู้เรื่องมากขึ้น ทำให้การเช็กอินผ่านไปได้อย่างทุลักทุเล เจ้าหน้าที่หนุ่มพยายามบอกเราว่าห้องยังทำความสะอาดไม่เสร็จ ก็เลยลงมาซ้ำ (แต่ห้องพักนั้นอยู่ชั้น 1 นะ ฮัลโหล) รอกันไปรอกันมาห้องพักก็พร้อมให้บริการ เอาจุ๊ฟงทะยานไปที่ห้องพักอย่างรวดเร็วเพราะเหนื่อยกันมาก แล้วก็ต้องเซอร์ไพรส์กับสิ่งที่เห็น ห้องพักดีมาก กว้างขวาง สะอาด และดูใหม่เหมือนเพิ่งเปิดได้ไม่นาน แต่เอ๊ะ ห้องน้ำไม่มีประตู...มีแค่ผ้าผืนบางพลิวใส่ที่กางกันระหว่างห้องนอนกับห้องน้ำ เช็กชีช่ยใจมาก

พอแปลงร่าง เข้าห้องน้ำห้องทำอะไรกันเรียบร้อยก็ถึงความเห็นว่าควรจะไปหาอะไรกินกันก่อนดีกว่า เครียดจนลืมหิวไปเลยก่อนหน้านี้ เราพาเหรดกันไปทีลอบบี้ของที่พักรักที่เราเข้ามาตอนแรก เจ้าหน้าที่หนุ่ม 3 คนที่ประจำเคาน์เตอร์ก็ทำท่าทางเหมือนจะออกไป

ข้างนอกเหมือนกัน พวกเราคุยกันอยู่สักครู่ก็ได้ความว่าหนุ่มๆ เขาจะไปตลาดกัน ไกลๆ นี่จะเป็นสวนสาธารณะกุยซาน (龟山公园 กุยซานกงหยวน) ซึ่งมีวัดกุยซานชื่อดังอยู่ เดินไปได้ แล้วละแวกนี้เป็นย่านเมืองเก่า ค่อนข้างใหม่ครับ ไซแล้ว ตรงนี้เป็น 古城 หรือ กูเจิง ของเมืองเซียงกรี-ลานั้นเอง ดวงคนมันจะสมพงศ์กับย่านเมืองเก่าเนาะ ฮึ๊ๆ พวกเราอาสาพาเราไปปล่อยที่ทางเข้าวัดให้ (แอบจิ้นหนุ่มๆ กลุ่มนี้เหมือนกันนะ ดูสนิทสนมกันแปลกๆ ออกแนว bromance ซีรีส์ Y ใสๆ) แล้วเขาก็ทำแบบนั้นจริงๆ เดินพาเรามาปล่อยไว้หน้าวัดแต่ยังไม่ถึงวัดดี ต้องเดินงมไปตามทางคดเคี้ยวกันอีกกว่าจะเห็นหลังคาวัด ทำให้พอจะเห็นร้านรวงที่สามารถฝากท้องไว้ได้บ้างแล้ว รอดตายแล้วพวกเรา

Small Tips

ด้วยความที่เซียงกรี-ลา หรือ 香格里拉 (เซียงเก้อหลี่ลา) ก็ใกล้ๆ กับหลังคาโลกพอสมควร ศิลปกรรมในละแวกนี้ก็เลยได้รับอิทธิพลมาแบบเต็มๆ อารมณ์แบบทิเบตๆ อย่างที่บอกไปคือสีส้มจะมีอยู่มากมายที่สี สีสแดงเลือดหมูกับสีทองจะเยอะมาก บรรยากาศก็จะคล้ายๆ ในหนังจีนกำลังภายใน ลามะจักรทองอะไรแบบนั้นเลย และแม้ว่าจะสามารถเห็นจามรี หรือ 牦牛 (หมาหนิว) ตัวเป็นๆ ได้ทั่วไป แต่ก็เหมือนจะไม่ได้เชิดชูออกหน้าออกตาเหมือนที่ลี้เจียง เนื้อมันจะให้สัมผัสแบบเนื้อวัวทั่วไปนั่นแหละ แต่กลิ่นจะแรงมาก เป็นกลิ่นเฉพาะแบบที่ถ้าคนรับได้ก็จะชอบไปเลยรับไม่ได้ก็อ้วกแตกกันไปเลย นอกจากเนื้อแล้วก็ยังมีผลิตภัณฑ์อื่นๆ อีก เช่น นมจามรีสด อุณหภูมิหม้อต้กไฟแก้วกินกันตรงนั้นเลย ไอศกรีม และลูกอมที่ทำจากนมจามรี เป็นต้น